

Arrest

nr. 163 122 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
in eigen naam en in haar hoedanigheid als wettelijk vertegenwoordigster van haar
minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hoedanigheid als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 8 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 11 september 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende op 15 september 2008 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 13 maart 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 5 juni 2009 (cf. RvV 5 juni 2009, nr. 28 359).

1.3. Verzoekster diende op 30 juni 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 juli 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.5. Verzoekster diende op 14 september 2010 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verklaarde de in punt 1.5 vermelde aanvraag op 11 oktober 2010 ontvankelijk.

1.7. Op 19 april 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de om verzoekster en haar gezinsleden in toepassing van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet tot een verblijf van één jaar in het Rijk te machtigen.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 7 juni 2013 een beslissing om geen gunstig gevolg te geven aan verzoeksters aanvraag tot verlenging van de voorlopige verblijfstitel. Diezelfde dag trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 27 oktober 2014 (cf. RvV 27 oktober 2014, nr. nr. 132 119).

1.9. Verzoekster diende op 3 juli 2014 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 28 oktober 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.9 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 7 november 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.07.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

S.(...), C.(...)

geboren op (...) te (...)

O.(...), A.(...)

geboren op (...)

R.(...), M.(...)

geboren op (...) te (...)

R.(...), H.(...)

geboren op (...) te (...)

R.(...), S.(...)

geboren op (...) te (...)

nationaliteit : (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9^{ter} - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter

ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 7.6.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 14.9.2010. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 14.9.2010 (zie bevestiging arts dd.10.10.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 7.6.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. Ter terechtzitting legt de aanwezige raadsvrouw van verzoekster een *"aanvullende nota"* neer *"teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen"*. Blijkens zijn titel is deze nota gestoeld op artikel 39/76 van de vreemdelingenwet. Als bijlage bevat de nota een beschikking van de jeugdrechtbank te Leuven van 6 juli 2015.

2.3. De raadsman van de verwerende partij wijst op de aard van het annulatiecontentieux waardoor met deze nieuwe informatie bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing geen rekening kan worden gehouden.

2.4. De Raad stipt aan dat artikel 39/76 van de vreemdelingenwet ressorteert onder titel I bis, afdeling II van de vreemdelingenwet dat de specifieke bepalingen bevat die gelden voor de beroepen in volle rechtsmacht tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Artikel 39/76, §1, tweede lid bepaalt met betrekking tot de *"nieuwe elementen"* het volgende:

"§ 1. (...)

De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

De artikelen 39/81 en volgende van de vreemdelingenwet, die het verloop van de annulatieprocedure beschrijven en die op grond van artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet toepasselijk zijn op onderhavig geschil, bevatten geen enkele verwijzing naar de hierboven geciteerde wetsbepaling. De mogelijkheid om middels een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis te brengen is bijgevolg exclusief voorbehouden voor de beroepen in volle rechtsmacht tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Aangezien het neerleggen van een aanvullende nota teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen nergens is voorzien in de bepalingen die betrekking hebben op de annulatieprocedure, dient de aanvullende nota uit de debatten te worden geweerd. Met betrekking tot de beschikking van de jeugdrechtbank te Leuven van 6 juli 2015 die als bijlage bij deze nota werd gevoegd, kan ten overvloede nog worden aangestipt dat de Raad zich als annulatierechter voor zijn beoordeling dient te plaatsen op het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd getroffen.

3. Over de ontvankelijkheid

Bijkomend wijst de Raad erop dat het beroep niet ontvankelijk is voor zover het werd ingesteld door eerste verzoekster in haar hoedanigheid als wettelijk vertegenwoordigster van R. M. en R. H. aangezien deze meerderjarig zijn.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“Dit houdt onder meer in dat de administratieve overheid de elementen en de bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken.

Tevens dient de overheid haar beslissingen op voldoende wijze te motiveren.

Dit betekent dat de opgegeven reden de beslissing moet kunnen dragen.

Men moet maw nagaan of de overheid is uitgegaan van de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

In casu stelt verweerster dat op 7 juni 2013 door haar dienst een beslissing (werd) genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd 14.09.2010 “

Verweerster stelt dat uit het medisch getuigschrift in de nieuwe aanvraag tot machtiging dd 3/7/2014 voorgelegd, blijkt dat “haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd 14.9.2010”.

Zij verwijst ter staving naar de bevestiging van haar adviserend arts dd 10.10.14.

Deze arts antwoordt op de specifieke vraag tot vergelijking van beide medische attesten het volgende:

“ Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is ten opzichte van het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag dd 14/9/2010. Op het SMG dd 13/5/14 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

Verweerster verwijst met andere woorden expliciet naar het medisch getuigschrift gevoegd aan de aanvraag van 14/9/2010, om vervolgens te besluiten dat de gezondheidstoestand dezelfde zou zijn.

Deze zienswijze is onjuist.

In de initiële aanvraag dd 14/9/2010 is nergens sprake van een psychiatrische problematiek van S.(...) R.(...). (stuk 18)

(...)

De problematiek van de minderjarige S.(...) R.(...) komt in de aanvraag waarnaar verweerster verwijst, nergens ter sprake; zij komt pas voor het eerst ter sprake in het medisch attest dat de aanvraag tot verlenging ingediend in 2012, vergezelde.

Hier wordt evenwel niet naar verwezen, noch wordt dit attest aan een vergelijking onderworpen door de adviserend geneesheer.

En bovendien leidde dit verzoek wel degelijk tot de toekenning van een verblijfsrecht gedurende één jaar.

Gelet op voorgaande is de motivering van verweerster behept met fundamentele contradicties.

Niet alleen worden door verweerster twee medische attesten vergeleken die om voormeld redenen NIET kunnen worden vergeleken gelet op de fundamenteel verschillende inhoud ervan, zodat de weigering in het licht van voorgaande als zeer onredelijk voorkomt.

Verweerster heeft zich bijgevolg niet op de juiste feitelijke gegevens gebaseerd, minstens deze niet op juiste wijze geanalyseerd, zodat zij niet tot een redelijk besluit is gekomen!

(...)

Het middel is bijgevolg ernstig”

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt in haar tweede middel onder andere het volgende:

“(…)

Op grond van het medisch attest dat door de adviserend arts in kwestie werd beoordeeld en vergeleken, met name het attest gevoegd aan de aanvraag dd 14 september 2010, kan onmogelijk besloten worden tot de onontvankelijkheid van de aanvraag van 3 juli 2014.

(...)

Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden om tot de onontvankelijkheid te besluiten.”

4.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de uittreksels uit beide middelen hieronder gezamenlijk besproken.

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cf. RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

4.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

4.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag en meer specifiek artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet. Deze wetbepaling stipuleert het volgende:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

4.7. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 14 september 2010 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (zie punt 1.5). In deze initiële aanvraag beriep verzoekster zich op haar ernstige oftalmologische problemen, die blijkbaar ook twee van haar oudste kinderen troffen en op haar anxio-depressieve klachten als gevolg van haar weinig benijdenswaardige medische en sociale situatie. Zowel het standaard medisch getuigschrift als de overige medische stukken die als bijlagen werden gevoegd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 september 2010 hadden betrekking op verzoekster zelf (oftalmologische en psychiatrische problematiek), op haar oudste zoon O. A. (oftalmologische problematiek) en op haar dochter R. H. (oftalmologische problematiek).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 3 juli 2014 een derde aanvraag om machtiging tot verblijf indiende (zie punt 1.9) waarbij zij zich in hoofdde baseerde op de posttraumatische dissociatieve stoornis en volledige infantiele amnesie in hoofde van haar minderjarige dochter R. S. en waarbij zij in ondergeschikte orde (nogmaals) haar persoonlijke oftalmologische en psychiatrische problematiek beschreef. Het standaard medisch getuigschrift van 13 mei 2014 en de bijlage van 24 juni 2014 waarmee de derde aanvraag vergezeld ging, hadden beide betrekking op de psychische problematiek van R. S.

4.8. De gemachtigde van de staatssecretaris vroeg de arts-adviseur om de medische documenten van beide in punt 3.7 aangehaalde aanvragen te vergelijken. In zijn beslissing van 28 oktober 2014 wordt uitdrukkelijk verwezen naar het medisch advies van 10 oktober 2014 dat overigens onder gesloten omslag aan verzoekster ter kennis werd gebracht, en waarvan de overwegingen integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing. In het medisch advies van 10 oktober 2014 wordt het volgende gesteld:

"NAAM : R.(...), S.(...)

Vrouwelijk

nationaliteit: Algerije

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 03.07.2014 en 14.09.2010 te vergelijken. Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 3/7/2014 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor, opgesteld door Dr. M. op d.d. 13/5/2014 + bijlage d.d. 24/6/2014. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9 ter aanvraag d.d. 14/9/2010. Op het SMG d.d. 13/5/2014 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene."

4.9. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde in de bestreden beslissing dat: "(h)et voorgelegde medisch getuigschrift (...) slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene (bevestigt)". Vervolgens wees de gemachtigde van de staatssecretaris op het feit dat: "(i)In de beslissing dd. 7.6.2013 (...) reeds uitgebreid (werd) ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht" om te concluderen: "Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)" (eigen onderlijning).

4.10. Verzoekster lijkt te kunnen worden bijgetreden waar zij stelt dat: "(h)et medisch attest dat de concrete aanvraag dd 14/9/2010 vergezelde, (...) uitsluitend betrekking (heeft) op de gezondheidstoestand van de moeder, mevrouw S.(...) (stuk 18)" en dat: "De problematiek van de minderjarige S.(...) R.(...) (...) in de aanvraag waarnaar verweester verwijst, nergens ter sprake (komt); (...) Verweester heeft zich bijgevolg niet op de juiste feitelijke gegevens gebaseerd, minstens deze niet op juiste wijze geanalyseerd, zodat zij niet tot een redelijk besluit is gekomen!" (...) Op grond van het medisch attest dat door de adviserend arts in kwestie werd beoordeeld en vergeleken, met name het attest gevoegd aan de aanvraag dd 14 september 2010, kan onmogelijk besloten worden tot de onontvankelijkheid van de aanvraag van 3 juli 2014. (...)"

4.11. De Raad stelt vast dat het hierboven weergegeven artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet voorschrijft dat de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard wanneer "de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling". Luidens het medisch advies, waarop de beslissing is gestoeld, heeft dat de arts-adviseur de situatie van juffrouw S. R. onderzocht op basis van "de medische documenten voor de 9ter aanvraag 03.07.2014 en 14.09.2010". De arts-adviseur vermeldt "een standaard medisch getuigschrift (SMG) (...), opgesteld door Dr. M. op d.d. 13/5/2014 + bijlage d.d. 24/6/2014" en meent dat "(u)it dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9 ter aanvraag d.d. 14/9/2010". Deze conclusie valt echter onmogelijk te rijmen met de informatie uit het administratief dossier. De elementen die werden ingeroepen in het kader van de eerdere "aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk" van 14 september 2010, zoals hierboven uiteengezet, hebben namelijk helemaal geen betrekking op juffrouw S. R., maar enkel op andere leden van het gezin van verzoekster. De gemachtigde van de staatssecretaris van zijn kant verwijst in zijn beslissing niet enkel naar het medisch advies, maar ook naar "de beslissing dd. 7.6.2013 (...)" waarbij "reeds uitgebreid (werd) ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht". Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de situatie van juffrouw S. R. aan bod kwam bij de beoordeling van het verzoek tot verblijfsverlenging van 30 maart 2013. De wijze waarop de onontvankelijkheidstoets in artikel 9ter, §3, 5° is geredigeerd, laat evenwel niet toe om de ingeroepen elementen uit een navolgende aanvraag om machtiging tot verblijf te vergelijken met de elementen waarover reeds zou zijn geoordeeld in het kader van een eerdere beslissing. De elementen die werden beoordeeld bij het nemen van de beslissing om geen gunstig gevolg te geven aan een aanvraag tot verlenging van de voorlopige verblijfstitel werden immers niet als dusdanig ingeroepen in de oorspronkelijke eerdere aanvraag tot het bekomen van een

machtiging tot verblijf. De beslissing van 7 juni 2013 (zie punt 1.8) was trouwens gestoeld op artikel 13 van de vreemdelingenwet en artikel 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. en deze beslissing staat niet noodzakelijk in een rechtstreeks verband tot de oorspronkelijke aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

4.12. In haar nota met opmerkingen tracht de verwerende partij de bestreden beslissing als volgt te verantwoorden:

“De verwerende partij behandelt beide middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat verzoekster d.d. 14 september 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 11 oktober 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 14 september 2010, ontvankelijk verklaard.

De ambtenaar-geneesheer stelde d.d. 21 maart 2011 een advies op m.b.t. het kindje R.(...) S.(...) dat onder meer luidt als volgt:

“(...) Analyse van dit dossier leert mij dat betrokkene, een 10-jarig meisje, lijdt aan ernstig psychische problemen. De paralyse (verlamming) is mogelijks hierbinnen te kaderen; Ze is opgenomen op de afdeling kinderpsychiatrie.

Gezien de recente opname en het verontrustend klinisch beeld, acht ik het tegenaangewezen dat betrokkene op dit moment zou terugkeren naar land van herkomst.(...)” (eigen onderlijning)

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, werd er reeds melding gemaakt van de psychische problemen in de aanvraag van 11 oktober 2010.

Bij beslissing van 19 april 2011 werd verzoekster gemachtigd tot een verblijf van één jaar bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 14 september 2012.

Op 3 april 2012 diende verzoekster een aanvraag tot verlenging in van het tijdelijke verblijf, waarna bij beslissing van 11 mei 2012 het verblijf van verzoekers verlengd werd bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister werd verlengd voor de duur van 12 maanden.

Op 28 maart 2013 diende verzoekster opnieuw een aanvraag tot verblijfsverlenging in en op 4 juni 2013 maakte zij een bijkomend medisch attest over.

De ambtenaar-geneesheer stelde d.d. 7 juni 2013 een advies op m.b.t. het kindje R.(...) S.(...) dat onder meer luidt als volgt:

“(...) Uit een studie van deze documenten blijkt dat dit 12-jarig meisje een psychische problematiek heeft dat niet verder wordt geduid. De problematiek bestaat sinds 2011 met een verbetering sinds maart 2012. Recent zou er opnieuw een verslechtering zijn maar er is geen sprake van een hospitalisatie of verlamming zoals weleer.

De acute situatie die er was op het moment dat de verblijfsmachtiging werd verleend (hospitalisatie, verlamming) is inmiddels voorbij. Er is niet langer sprake van een verlamming noch van de noodzaak tot hospitalisatie. De situatie is duidelijk verbeterd sinds het moment dat er een tijdelijke verblijfsmachtiging werd verleend.

We weerhouden een psychiatrische opvolging voor de begeleiding tijdens acute periodes.(...)

Betreffende de opvolging van psychiatrische problemen, uit (1) blijkt dat psychiatrische opvolging en huisartsen beschikbaar zijn in Algerije.(...)” (eigen onderlijning)

Op grond van voormeld advies werd bij beslissing van 7 juni 2013 geen gunstig gevolg gegeven aan de aanvraag tot verlenging van het BIVR.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die werd ingediend op 7 juli 2014 werd gesteld dat de minderjarige S.(...) R.(...) aan een posttraumatische dissociatieve stoornis lijdt.

Op 10 oktober 2014 stelde de ambtenaar-geneesheer een advies op ten aanzien van R.(...) S.(...), in navolging van de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 3 juli 2014, dat onder meer luidt als volgt:

Bij nazicht van het SMG van 13.05.2014, gevoegd bij de aanvraag van 7 juli 2014 blijkt dat hierin werd gesteld dat S.(...) lijdt aan een posttraumatische dissociatieve stoornis en dat zij antidepressiva en wekelijks psychotherapie dient te ondergaan.

“(...) U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 03.07.2014 en 14.09.2010 te vergelijken.

Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 3/7/2014 een standaard medische getuigschrift (SMG) voor, opgesteld door dr. Mertens en op d.d. 13/5/2014 + bijlage d.d. 24/6/2014. Uit dit medisch getuigschrift

blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 14/9/2010. Op het SMG d.d. 13/5/2014 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaald gezondheidstoestand van betrokkene.”

Verzoekster kritiek, dat de medische attesten vergeleken dienden te worden door een ambtenaar-geneesheer, mist derhalve feitelijke grondslag.

Zoals reeds supra werd benadrukt werd door de ambtenaar-geneesheer reeds een onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid van de psychiatrische opvolging en huisartsen in Algerije.

De middelen zijn ongegrond.”

4.13. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen de feiten uiteenzet die aan de beslissing voorafgaan en daarbij verwijst naar “de aanvraag van 11 oktober 2010” en naar de inhoud van de medische adviezen van 21 maart 2011 en 7 juni 2013, die echter nergens in de bestreden beslissing van 28 oktober 2014, noch in het eraan voorafgaand medisch advies van 10 oktober 2014 vermeld staan. De verwerende partij benadrukt wederom dat er reeds onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid van de psychiatrische follow-up in Algerije, maar zij antwoordt nergens op de concrete kritiek van verzoekster dat: “(o)p grond van het medisch attest dat door de adviserend arts in kwestie werd beoordeeld en vergeleken, met name het attest gevoegd aan de aanvraag dd 14 september 2010, (...) onmogelijk (kan) besloten worden tot de onontvankelijkheid van de aanvraag van 3 juli 2014.” Het feit dat de arts-adviseur de gegevens die betrekking hebben op R. S. zou hebben aangewend om de aanvraag van 14 september 2010 gegrond te bevinden, zoals de verwerende partij laat uitschijnen, en dat deze elementen reeds zouden zijn onderzocht naar aanleiding van een aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf die op 30 maart 2013 werd ingediend, betekent niet dat deze elementen reeds werden ingeroepen “in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf”. Daargelaten de vraag of de overwegingen uit deze documenten pertinent zijn in het licht van een beoordeling zoals bedoeld in artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de opsomming ervan niet van die aard is om de onzorgvuldigheid in de bestreden beslissing op te heffen. De motieven die de verwerende partij in de huidige procedure aandraagt, zijn *a posteriori* geformuleerd, en mogen aldus de bestreden beslissing niet schragen (cf. RvS 19 november 2015, nr. 232 944).

4.14. De bestreden beslissing getuigt niet van een deugdelijke feitengaring en haar motieven zijn niet draagkrachtig in het licht van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet.

De aangevoerde middelen zijn in de aangegeven mate gegrond hetgeen aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve vergen de overige aangevoerde schendingen geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN